

Balada unei stele mici

George Topârceanu

Ții minte tu, iubita mea,
O noapte de argint în care
Mi-ai arătat pe cer o stea
Din Carul mare?

Cu fața-n sus spre Dumnezeu,
Lăsându-ți capul să se culce
Pe brațul meu,
Te legănam, povară dulce.

Deasupra noastră, un castan
Cu frunze pudic răsfirate
Pentru-a servi de paravan
Iubirilor nevinovate,

Tinzând o ramură-n zadar
Ca să ne apere de stele,
Fusesse martor ocular
La toate cele.

Și nu mi-ai spus atunci nimic,
Dar când mi-am coborât privirea,
Un deget mic
Mi-a arătat Nemărginirea.

Un strop de-argint a lunecat,
Și, cu paloarea-i siderală,
Pe cerul negru a-nsemnat
Un fir subțire de beteală...

Ții minte ce fior străin
Trecu atunci, din constelații,
Prin bluza ta de crepe-de-Chine
Cu aplicații?

Ce vești din cerul depărtat
A nins pe fruntea ta zenitul?
Ce gânduri tainice-ai schimbat
Cu Infinitul?...

Sclipind departe, prin frunziș,
O stea smerită și albastră
Sta singuratică, pieziș

Deasupra noastră.

Și ca un spin,
Cu raza-i rece și subțire,
Mi-a strecurat un gând străin
În visul meu de fericire.

Zicea: - Sub cerul vast și mut
V-a aruncat aceeași soartă
Pe-un strop de lut
Ce-n învârtirea lui vă poartă.

Sărman atom sentimental!
Nu știi tu oare
Că viața voastră-i colosal
De trecătoare?

Zicea: - Mă mir că te-ai gândit
Să-mi cânti o odă.
De când poezii s-au prostit,
Amorul nu mai e la modă.

Oricum, voi sunteți prea mărunți
Și eu, prea mare...
N-ar fi mai bine să renunți
Și să vă duceți la culcare?

Că nu există pe pământ
Mai venerabilă manie
Decât - sub stele jurământ
Pe veșnicie.

Și nu există-n univers
Mai mare crimă
Decât - la coada unui vers -
Să pui o rimă...